

Mèxic D.F. 18 de desembre
del 1952

C - 23. X11-52

Estimats pares i Joan: ja estic una mica lliure de la feinada que m'ha caigut al damunt durant aquests dies, i ara tinc la normal en la meua classe d'activitats. La correspondència doncs, si Déu vol, no tornarà a sofrir entrebancs.

Anem preparant les coses perquè a partir del dia 2 de gener, la Rosa i els nens passin un mes a Cuernavaca. Als petits els fa una il·lusió indescriptible, i entre això i la proximitat del Pare Noel no saben el que els passa. Ja els vaig dir que, quan siguin a Cuernavaca (els ho explicava en la carta anterior) jo hi aniré gairebé cada dia, perquè en Vidal farà els viatges amb el seu cotxe. No dic que ho faré diàriament perquè em temo que em resultaria una mica precipitat, ja que ~~de~~ de totes maneres -a desgrat de la magnífica autopista nova- són 75 quilòmetres de camí, que anant i tornant sumen 150 en un dia, que no deixa d'ésser pesat. Ja els tindrem al corrent.

Aquest any, passarem el Nadal junt amb els Peypoch, perquè la família de l'Arcadi és a Zihuatanejo, una platja tropical a més de 500 quilòmetres de Mèxic, i on només es pot anar en avió. L'Arcadi volia que hi anéssim, però ni a la Rosa ni a mi ~~ens~~ no ens fa gràcia la navegació aèria. Som antiquats i endreçats com tothom que s'estima i procurem fugir d-aquestes "locures" modernes. Precisament fa pocs dies, l'avió amb el qual van fer el retorn a Amèrica els esposos Vidal i els nens, va caure al mar prop de les illes Bermudes i morí gairebé tothom. Els Vidal van afectar-se força, perquè havien fet amistat amb la tripulació (especialment amb la "stewardess" i un capità), que figura en la

l·lista de víctimes. La Rosa i jo sempre diem que tornarem amb vaixell; val més prendre-s'ho amb temps i anar assenyadament poc a poc. Aquí, com que les distàncies són enormes, és molt corrent l'ús de l'avió, i hi ha cada patacada que fa tremolar les pedres.

Fa pocs dies vaig rebre una carta d'en Sala, dient-me que es preparava per a donar una conferència sobre Mèxic i demanant-me unes dades que li feien falta. Em saludava cordialment, em deia que, de tant en tant veia el pare i que, sense que enyorés a Mèxic, ens enyorava en canvi a tots nosaltres.

Pare: l'enemistat de la qual vaig parlar-li, d'en Ribera vers en Triadú, va prenent unes proporcions francament desagradables. Fa pocs dies que en Bartra ha rebut una carta d'en Ribera, acusant a n'en Triadú de "col·laboracionista", perquè ha publicat treballs en una revista del "Consejo Superior de Educación" (em sembla que el nom és aquest) que es publica a Salamanca, amb el títol de "Arbor". Això ho trobo innoble, perquè el fet de publicar treballs literaris en una revista no autoritza a ningú ~~xxix~~ per a calumniar. Aquí, degut al desconeixement de les coses, de vegades desorbitem els fets i una acusació com aquesta, als ulls de segons qui, revesteix una gran importància. En Ribera ha anunciat que enviarà retalls de l'esmentada publicació com a prova. Jo segueixo creient que en Triadú és una persona honesta i si la "campanya" d'en Ribera arribés a tenir èxit en l'esperit dels components de "Pont blau", jo me'n retiraria. En Bartra, especialment, es fa ressó de tot el que puguin dir-li contra en Triadú, perquè no el pot veure degut a la seva exclusió de l'antologia. En fi, pare, diguim que creu de tot això i no ens ni amoinem més.

Una abraçada ben forta per tots tres del vostre

Pere